

Co skrywa mapa Piri Reisa?

16 maja 2022

Mapa Piri Reisa to nie tylko dosłowne dzieło sztuki kartograficznej, to mapa, która wpłynęła na powstanie niezliczonych teorii spiskowych i do dziś jest przedmiotem wielu kontrowersji. Mapa Piri Reisa jest prawdopodobnie najbardziej kontrowersyjnym zachowanym dokumentem z epoki Wielkich Odkryć Geograficznych i stale znajduje się w centrum kontrowersji.

Kontrowersje są głównie podsycane przez teoretyków spiskowych uważających mapę Piri Reisa jako dowód na stare badania wybrzeża Antarktyki sprzed epoki jej odkrycia.

Historia tej mapy jest ciekawa. Na szczęście natknął się na nią niemiecki teolog Gustav Adolf Deissmann. Wiadomo dokładnie, w którym dniu się na nią natknął – 9 października 1929 r. Deissmann został wyznaczony przez tureckie Ministerstwo Edukacji do skatalogowania dzieł nieislamskich w Bibliotece Pałacu Topkapi. Za namową Deissmanna zarządca pałacu, Khalil Eden, zorganizował poszukiwania i udało mu się znaleźć porzucone i zapomniane materiały.

Podnosząc mapę, Deissmann zdał sobie sprawę, że może mieć w rękach wyjątkowe znalezisko, więc pokazał je orientaliście Paulowi Calaisowi, który zidentyfikował ją jako mapę skompilowaną przez Piri Reisa. Znalezisko stało się międzynarodową sensacją, ponieważ było to wówczas jedyna znana kopia mapy świata Krzysztofa Kolumba, a także jedyna XVI-wieczna mapa przedstawiająca Amerykę Południową w geograficznie poprawnym położeniu podłużnym względem Afryki.

Fragment znaleziony w Topkapi zawierał zachowaną zachodnią trzecią część mapy świata sporządzonej na pergaminie ze skóry gazeli. Ze względu na uszkodzony narożnik fragmentu, jego wymiary są również kwestionowane, ale wskazane są wartości

około 90 x 63 cm.

Zachowany fragment zawiera zachodnie wybrzeże Afryki i wschodnie wybrzeże Ameryki Południowej. Mapa została podpisana przez Piri Reisa, admirała osmańskiego, geografę i kartografa, i opatrzona datą islamskiego miesiąca Muharram 919, co odpowiada 1513 w kalendarzu gregoriańskim.

Została podarowana sułtanowi Selimowi I w 1517 roku jako pierwsza wydrukowana mapa w Imperium Osmańskim. W legendzie o mapie Piri Reis opisuje, że do jej skompilowania użył dwudziestu wykresów i mappae mundi (tj. „map świata”). Według Reisa, mapy te zawierały osiem map ptolemejskich, arabską mapę Indii, cztery niedawno opracowane mapy portugalskie Sindh (Pakistan) oraz mapę ziem zachodnich autorstwa Krzysztofa Kolumba. Obecnie mapa Piri Reisa jest przechowywana w Bibliotece Pałacu Topkapi w Stambule w Turcji, ale zwykle nie jest pokazywana publicznie. Kopia mapy Piri Reisa jest przedstawiona na odwrocie banknotów o nominale 10 lirów tureckich.

Od momentu odkrycia mapa była przedmiotem różnych teorii spiskowych, między innymi, że przedstawia linię brzegową Antarktydy 300 lat przed odkryciem południowego kontynentu polarnego. Innym jeszcze bardziej fantastycznym twierdzeniem jest to, że Antarktyda jest nie tylko przedstawiana, ale pokazywana taką, jaka była, zanim została pokryta czapą lodową ponad 6000 lat temu.

Wielkie kontrowersje wokół mapy Piri Reisa rozpoczęły się w 1965 roku, kiedy profesor Charles Hapgood opublikował swoją hipotezę dotyczącą tego, co jest przedstawione na mapie w książce „Maps of Ancient Sea Kings”. Profesor wraz ze swoimi studentami z University of New Hampshire przestudiował mapę i stwierdził szereg anomalii, takich jak wykorzystanie projekcji Mercator opracowanej pół wieku później czy włączenie lodowcowej Antarktydy. Grecy znali i tworzyli mapy z odwzorowaniem cylindrycznym w oparciu o ich zrozumienie

kulistego kształtu Ziemi. Europejczycy zaczęli używać odwzorowania Mercator dopiero pod koniec XVI wieku. Wynalazca odwzorowania, kartograf Gerard Mercator, urodził się w 1512 roku, a mapa Piri Reisa pochodzi z 1513 roku!

Europejscy żeglarze nauczyli się wykorzystywać astronomię i geometrię do określania długości i szerokości geograficznej dopiero po wynalezieniu chronometru w 1760 roku. A jeśli te dwie niespójności można logicznie wytłumaczyć za pomocą greckich map źródłowych i wykresów z czasów Aleksandra Wielkiego, to włączenia Antarktydy nie da się w żaden sposób wytłumaczyć. Hapgood zasugerował, że mapa Piri Reis została oparta na materiale datowanym na co najmniej 4000 lat p.n.e., czyli zanim wszystkie znane cywilizacje wpadły na pomysł pisanie, a tym bardziej mapowania otaczającego ich świata.

Teoria Hapgooda sugeruje, że nieznana prehistoryczna cywilizacja dysponowała technologią umożliwiającą poruszanie się po głównych szlakach żeglugowych planety i miała stosunkowo dokładne pojęcie o geografii globu. Profesor sugerował też, że topograficzne opisy wnętrza kontynentów byłyby możliwe, gdyby „prehistoryczna supercywilizacja” dysponowała technologią lotu, a więc byli mistrzami nie tylko morskiej, ale i powietrznej nawigacji.

Poważni naukowcy zauważyli, że mapa dość dokładnie przedstawia linię brzegową Ameryki Południowej. Przemawia za tym bardzo dokładne dopasowanie do współczesnych cech geograficznych wzdłuż wybrzeża i zaplecza kontynentu, które przedstawia mapa z początku XVI wieku, a należy przyjąć, że Antarktyda i Ameryka Południowa łączyły się niegdyś w region Urugwaju i Argentyny nie istniały.

Na mapie Piri Reisa znajduje się obraz Antarktydy bez pokrywy lodowej kontynentu, a to wprawia w szok światowych naukowców, bo ich zdaniem dopiero zdjęcia satelitarne i technologie XX wieku dały nam możliwość zobaczenia dokładnie, jak kontynent bieguna południowego wygląda pod grubą warstwą lodu, a gdy

tysiące lat temu „nie było satelitów”, wówczas oficjalna nauka po prostu odmawia zaakceptowania tego faktu, udając, że w ogóle tego nie ma.

Profesor Hapgood ma inną interesującą hipotezę, że nagła zmiana nachylenia osi Ziemi nastąpiła około 9500 r. p.n.e. i doprowadziła do przemieszczenia Antarktydy, wysyłając ją setki kilometrów na południe, co doprowadziło do zmiany warunków klimatycznych i pokrycia kontynent z czapą lodową, ale to temat ma inną opowieść.

Źródło: InneMedium.pl